

ΕΝΑΣ ΙΠΠΟΤΙΚΟΣ ΛΗΣΤΗΣ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ "ΦΡΑ-ΔΙΑΒΟΛΟ,,

Η έφευρεση μιας αδελφής έτοιμθανατης. Ένα παλληκαρι που γίνεται ληστής για να εκδικηθη τους Γαλλους... Ο περιφημος Φρα—Διάβολο! Πως η Λουίζα Ντελορα έπεσε στα χέρια του! Φλογερός έρωσ ληστού και χορευτριας... Ο ιπποτισμός του Φρα—Διάβελο προς την όμορφη του φίλη. Η μυθικές συναντησεις τους στη Φλωρεντία. Πως η Λουίζα έγινε καλεσρη'.

ΙΑ νύχτα τού 1806, στο μοναστήρι της Παναγίας — ή, ακριβέστερα, της «Μαρίας τών Αγγέλων» — μιιά καλόγρη, λίγο πριν ξεφυγχεί, συγκεντρώνει γύρω στο κρεβάτι της τις άλλες αδελφές και τους έκανε την εξομολόγησή της.

Η μοναχή αυτή λεγόταν αδελφή Έλεονόρα. Είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που είχε παρουσιαστή, με θραυτικά, στο μοναστήρι φέροντας μαζί της ένα σφοδρ διαμαντινά, χρυσιακά κι άλλα πολλά θαυμάσια κοσμήματα και τή είχε αφιερώσει όλα στην Παρθένο! Έπειτα, είχε παραδώσει τα όμορφα, τή χρυσιαφένια μαλλιά της, στο φαλλίδι. Είχε κοινητή, σύμφωνα με τή έθιμο τών νεοφροίστων μοναχών, και είχε μείνει, από τότε, κλεισμένη μες' στους τέσσερους τοίχους τού κελιού της... 'Αλλά, άπ' τόν καιρό που ή νέα αυτή έγινε καλόγρη — και θραυόταν άρετά χρόνια έκει μέσα — ένα μεγάλο μυστικό τής σφράγιζε τή ψυχή και ποτέ δεν έβγαζε μιλιιά! Καί μοναχή τήν ώρα που ζώντανε να πεθάνη κι' ή φροχή της έβγαλε να παρουσιαστή στον Έσποκόπο Κριτή, αποφάσισε να πη τή μυστικό της, να φανερώση όλη τήν αλήθεια:

— Ήταν, άρχισε να λέη, αδελφές μου, ή έποχή που ζούσε ο Φρα-Διάβολο...

Η καλόγρη, γύρω της, διακρίθηκαν κι' άρχισαν να σ'αυροκοποιούντα! «Φρα-Διάβολο, Ιταλίκα, θά πη «ο Αδελφός Διάβολος», κατά συγκρητή τού «Φρατέλλο Ντιάβολο!» Πώς ήταν δυνατόν αυτό τή όνομα, στα χείλη μιιά έτοιμθανάτης καλόγρης, να μή φέρη φέση σ' όλο τή μοναστήρι;...

Άρσθ' πέρασε ή πρώτη έντίπωση, ή αδελφή Έλεονόρα, αποφασισμένη να ξηλαφρώση τήν ψυχή της, συνέχισε τήν ιστορία της:

«Ήταν μι έποχή, που ή αδελφή Έλεονόρα ζούσε έξω, στον κόσμο, και τή πόδια της περπατούσαν ζωηρά κι' ελεύθερα και τ' όμορφα της κορμί δεν τρώγγιζε τή ούρα... Τόν καιρό εκείνο ήταν μιιά ξακουστή χορεύτρια! Λεγόταν Λουίζα Ντελορα και είχε γίνει περίφημη σ' όλη τήν 'Ιταλία! Ήταν διάσημη, κυρίως, για τήν τέχνη της! Τήν έβασαν στήν ίδια μοίρα με τήν έπίσης ξακουστή Μαρία Ταλιόνα...

Στήν 'Ιταλία, είχαν εισβάλει, τότε, τή έπαναστασιακή στρατευματα τής Γαλλίας. Οι έπαναστάτες δεν σεβόντουσαν τίποτε μες' στή χώρα που είχαν κατακτήσει! Ούτε τή ιερά, ούτε τή δία, ούτε και τήν τιμή τών γυναικών! Η τέχνη, μόνο, ιπποδοσε να τους συγχρητηρη... Όταν ή Μαρία Ντελορα χόρευε, οι έθρφοι ένθουσιάζόντουσαν, έκτεκρημιούνταν και χειροχορούσαν.

Κανένας δεν ιπποδοσε τότε να κληροφωή ελεύθερα, χωρίς τήν άδεια τών γαλλικών άρχόν. Η Λουίζα, όστόσο, χωρίς στήν τέχνη της και στις έπίσημες της γνωριμιές, είχε άδεια ελεύθερας κυκλοφορίας... Πήγαινε από πόλι σε πόλι, άπ' τή Νεάπολι στή Ρώμη, κι' άπ' τή Ρώμη ως τή Φλωρεντία, χόρευε! Πετούσε! Τή πόδια της δεν άγγιζαν τή γή... Κ' οι 'Ιταλοί τή ζητωκραυγάζαν και φώναζαν:

«— Έτσι θά τους κάνουνε και τούς Φραντσέζους! Σάν τή ξακουστή μιια τή Λουίζα! Νά μήν πατούν τή γή μας, να μήν πατούν όλοτλη τή γή μας!...»

Κ' οι «Φραντσέζοι» δεν καταλάβαιναν, βέβαια, τί έννοούσαν, μ' αυτά τή λόγια τους, οι 'Ιταλοί — καταλάβαιναν, όμως, άρετά, τήν άξία τής τέχνης τής Ντελορα! Και τή χειροχορούσαν με πάθος και χωρίς επιρωάσεις...

Τά γαλλικά στρατευματα είχαν ξεγυθη παντού, είχαν πλημμυρίσει όλες τής Ιταλικές πόλεις. Είχαν φτάσει ως τή μιια τή πόλιν 'Ιτρι — τήν πόλιν που είχε τή θαυματουργή εικόνα τής Παναγίας... Η προδοσία τους είχε κάνει γνωσιους τής μιιας αυτής πόλιν. Κι' αυτό, γιατί έβλεπε ο μόνος ήρωσ, που θά ιπποδοσε να τήν υπερασπισθή! αυτός, ο ήρωσ, που τόν μελετούσαν όλοι κι' ένχόντουσαν τήν παρουσία του, ήταν ο άερόβητος Μικέλε Πέσσα...

Ένας άτυχος έρωτας τόν είχε κάνει να πάρη τις χορμές τής λαγναδιές και

τή θουιά! Είχε γίνει καλόγρη... 'Αλλά, πίσω του, είχε μείνει ο γέρος ο πατέρας του. Μάζεψε μερικά παλληκαρία τού χωριού κι' αντίσάθηκε στους Γάλλους! Σκοτώθηκε στο τέλος υπερασπιζόμενος τήν εικόνα τής Παναγίας...

Η βίαιη είδηση τού σκοτωμού τού πατέρα του, έφτασε στον καλόγρη, τή γυό του! Ο Μικέλε χόθηκε, τότε, σά λιοντάρι, στο κορμί! Αρπάξτηκε άπάνω στο κορμί τού νεκρού πατέρα του να εκδικηθή τή θανάτο του... Κι' έγινε ληστής! Μάζεψε, κι' αυτός, καμπόσα παλληκαρία, σχημάτισε μιιά συμμορία από διάφορα άπαχτα στοιχεία και θύρεε στο πλάσι... Έγινε ο έξολοθρευτής τών Γάλλων! Ποτέ συμμορία δεν είχε άποκτήσει τόση φήμη για τήν άγριότητά της! Οι πληθοσοί τόν έπαιραν, αλλά και τόν θαύμαζαν συγχρόνως, επειδή ήξεραν ότι αγωνιζόταν για τήν Ιταλικήν ελευθερία... Τόν είχαν βγάλει «Ο Φρα-Διάβολο»—«Ο Αδελφός Διάβολος!» Ήταν γνωστός σ' όλους ως «ο ληστής-καλόγρη», «ο καλόγρης με τή κορμάνο τή ούρα»! Κόζωναν άπ' τή αμα τών έθρφών του...

Στά χείρα τού Φρα-Διάβολο και τών συμμοριτών τόν έπαισε, ένα κορμί, καθώς ταξίδευε άπ' τή Ρώμη στή Φλωρεντία, κι' ή όμορφη και ξακουστή χορεύτρια Λουίζα Ντελορα... Ταξίδευε άπάνω με μιια λάρι, μόνη, με τήν ιπηρεσία της. Ο δρόμος περνούσε μες' από έπιπανάνα μοναστήρια. Σε μιιά κομητή, πρόσβαλαν Ξαρινικά οι λησταί με τή άμα τους στα χείρα και τους σταυμάτησαν.

«— Είμαι ή Λουίζα Ντελορα! φώναζε, τότε, ή χορεύτρια, με τήν πεποιθή πως τήνομά της θάτανε γνωστό σ' αυτούς τους άνηθώτους...

Ένας μιιάς, ήρωσιζόμενος άπ'τας προχώρησε τότε μπροστά της. Έδωσε διαταγή να τραβηχτούν οι άβλοι. Ήταν ο άρχηγος, ο ίδιος, ο Φρα-Διάβολο! Ο Διάβολος, ο ίδιος, μπροστά σε μιαν άντερωσπιστή γυναικα... Η Λουίζα, τότε, άρχισε να τρέμει άπ' τή φόβο της! Έτρεμε σάν τις φυλλοσιές τών δέντρων, όταν τή σαλεύει δυνατός άνερός...

Ο Φρα-Διάβολο τήν καθήσχεσε. Τής είπε πως τή παλληκαρία του δεν πειραζαν γνωσιους, και τήν πήρε στή σπηλιά του, όπου τής άναγε φωτιά για να ζεσταθή.

«— Έδώ, τής είπε, θά καθήσουμε! Τρέμειτε, βάλπω!... Άπ' τή φόβο ή από τή κρύο; Άν είναι άπ' τή κρύο, ή φωτιά αυτή θά σας ζεστανή! Κι' αν είναι άπ' τή φόβο, ή γνωριμία σας με τή Φρα-Διάβολο! θά σας ήνωσάση έντελώς...

Κι' άρχισε να τής μιλάη για τή ζωή του: Για τήν άτυχη άγάτη του, που τόν άνάρχαζε να γίνη καλόγρης, για τή σκοτωμένη του πατέρα, και για τούς Γάλλους που τόν έβαναν γιά πάρη τή θουιά και να γίνη φοβερός και τρομερός ληστής... Τά μύτια του έβγαζαν σπίνες! Η φωτιά έβγαγε στα πόδια τους, γύρω τους είχε άπλωθή τή θράνη. Η μελωδική φωνή τού άρληλοσθι είχε φέρει τώρα τήν ήσυχία στήν καρδιά τής χορευτριας... Τήν ήρωσία, μες' με τήν άγάτη!...

«— Φρα-Διάβολο! τή είπε, Αγαπώμει κι' οι δυο τήν 'Ιταλία...

«— Αγαπώ τήν 'Ιταλία—και σένα! τής είπε τότε ο Φρα-Διάβολο. Και τής σφράγισε τή χείλη μ' ένα φλογερό φιλι...

Και κατόπιν άπλωσε, άπάνω στήν ετυχία τους, τήν προστασία του, τή μαύρο τή σκοτάδι... ***

Τήν άλλη μέρα, ή Λουίζα έφτασε στή Φλωρεντία. Ο Φρα-Διάβολο τής είχε δώσει παλληκαρία του για να τή συνοδεύουν ασφαλώς. Τήν πρώτη ήμέρα που έφτασε κι' άνοιξε τή άποσκευής της, τή μύτια της θαμπώθηκαν! Τά μπισθία της ξεγυλιζαν από χρυσά φλοισφά... Μ' αυτόν τόν ήγεμονικό τρόπο θέλησε ο Φρα-Διάβολο να τήν άνταμείρη για τή μοναδική τή νύχτα που τού χάρισε...

Η Λουίζα έκανε τήν πρώτη της επιρωάση στή κοινή τής Φλωρεντίας. Τή κοινή αυτό τήν άποθέθηκε! Η επιρωάση εκείνη ήταν θραυτικός κυριολεκτικώς! Οι θαυμαστοί της συνοδοίτουν μέσα στο καμαριό της! 'Αλλά, αυτή σκοπεύταν μόνο τή ληστική της...

Ένα βράδι, κάποιος χτύπησε στήν πόρτα τού καμαριού της... Ήταν εκείνος! Τόν γνώρισε άμέσως, με τήν ποσότη τή ματιά—κι' ή καρδιά της άρχισε να τρέμει! Ήταν επιπανάνα πολύ να τόν

Ο Φρα - Διάβολο

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

"Ένας Άγγλος γιατρός ισχυρίζεται ότι οι μέθυσοι μπορούν να θεραπευθούν τρώγοντας μήλα σε κάθε γεύμα τους. Γιατί τα μήλα περιέχουν ουσίες, ή ουσίες εξουδετερώνουν την επιβλαβή της οινόπνευσης.

Κάθε τρία λεπτά της ώρας περνάει από την καρδιά τόση ποσότητα αίματος, όση περιέχεται σ' ένα βάλανο το σάμα.

Από τις στατιστικές που έβγαλαν διάφορες ασφαλιστικές εταιρίες ζωής στην Αγγλία, απεδείχθη το εξής αξιοπερίεργον: "Ότι αν η γυναίκα πεθάνει πρώτη, ο σύζυγος επιζητεί αυτής, κατά μέσον όρον έννα έτη, αν δε πεθάνει πρώτα ο σύζυγος, το τριπλούν του ήμισυ... περιμένει να περάσουν έντεκα δύοόληρα έτη για να τον ακολουθήσει στις αιώνιους μονάς.

Στην Κίνα, ή γάτες χαίρουν ιδιαίτερες εκτιμήσεις ζωντανές, ή κόρια δε μεγαλύτερας όταν... ψοφήσουν. Από το δέμα τους κατασκευάζονται θώρακα γουναρικά και το χρώμα τους, το όποιον τρώγεται ενχαριστός, θεωρείται πολύ ωφέλιμο για όσους πάσχουν από πνευματικές παθήσεις.

Η μαύρες γάτες, κατά τα γενεσιολόγια γούστα των Κινέζων, έχουν το γοστωτότερο χρώμα. Σε πολλά μέρη, μάλιστα, τόσο έπιτηθούν τις γάτες, ώστε τις τρώουν για την άγορά, όπως τρέφουν στην Εθιοπία τις κόττες και τα γουναϊνόπουλα.

Στην Εθιοπία, από έτων γίνεται χρήση τηλεγραφικών σήλων από πεπισμένο χρώμα, ειδικής κατασκευής. Οι χρωμια σήλοι είνε διαφωρότεροι από τους ξύλινους και δεν επηρεάζονται καθόλου από τον ήλιο, τη βροχή ή την υγρασία.

Ο Άγγλος καθηγητής Σάρτερς έπεισθη διά πειραμάτων και παρατηρήσεων ότι το χλωροφόμο, σε μικρές δόσεις, εν είδει καταπραϊντικού του στομάχου, είνε το μοναδικότερο φάρμακο κατά της ναυτίαςως.

Στην Αβάνα είνε κομμει ένα είδος φρούτο, που μοιάζει με τη γνωστή μολόχα και που έχει πολύ περιεργές ιδιότητες. Το πρώτο το άνω του φρούτο αυτού είνε άχρωμο, κατά το μεσημέρι όμως, όταν έχει άναρει ή ζέστη, παίρνει ένα βαθύ κόκκινο χρώμα, που το διατηρεί και μετά τη δύση του ήλιου.

Πρό καιρού, οι Καθολικοί της Βορείου Αμερικής έστεύαν μια αίτησι στον Πάπα, με την όποια τον παρακαλούσαν να άνακηρύξει το Χριστόφορο Κολόμβο εις Άγιον. Η αίτησις αυτή είχε περισσότερες από 250 χιλιάδες υπογραφές.

Ας παρηγορηθούν όσοι... γράσσουν άει διδασκόμενοι. Στο Πανεπιστήμιο του Όχιο της Αμερικής είνε γραμμένη και παρακαλούει τακτικά μαθήματα μια φοιτήτρια ήλικίας 80 έτων!

δεχτεί έκει μέσα! Οι Γάλλοι είχαν έπιτηρώξει το κεφάλι του για είκοσι χιλιάδες νομίσματα χρυσά...

Πήγαν τότε σπίτι της. Έκεινη έπεσε στην άγκαλιά του... —Πώς τόζανες αυτό; τον ρώτησε. Γιατί να κάνης τέτοια τρελέια; Ο δούλος άλλος είνε σπαρμένος κατασκότους και προδότες...

Οι δύο έρωτευμένοι πέρασαν τότε εντυχιμένες μέρες! Έπειτα, ο Φρα-Διάβολο έφυγε. Είχαν τότε μείνει σύμφωνοι να πηγαίνη σπίτι της χωρά, τη νύχτα, και να φέρη άπ' την πόλι, πριν να φέξη—γιατ' ήταν έπιτηνδινό να μένη μέσ' στην πόλι...

Μιά ένα βράδυ, ο Φρα-Διάβολο δέν φάνηκε... Η Λουίζα πέρασε μια νύχτα άγονίας! Την έξωσε τάχα ή μήπως...; Δέν τοίμωσε να το βάλη με το νου της! Έπεσε στα γόνατα και προσευχήθηκε θερμά στην Παναγία...

Είκοσι χιλιάδες νομίσματα χρυσά είχαν γεννησει είκοσι χιλιάδες καταδότες! Ένας τέτοιος καταδότης, καθώς συνάντησε τον Φρα-Διάβολο στο δρόμο, την ώρα που πηγαίνε στο σπίτι της Λουίζας, τον ρώτησε! Έκανε χρο, παγωνιά! Ο Φρα-Διάβολο τον είχε πληρώσει και τον ρώτησε που μπορούσε να πη κάτι για να ζεσταθ.

Έκεινος τον πήγε τότε σε μια ταβάρνα, μα άμέσως έτρεξε να είδοποίηση τις γαλλικές άρχές. Έτσι, σε λίγο, οι «κωμάρου» —οι χαρμίδες της έποχής εκείνης— τον έπασαν! Και την άλλη μέρα, τον κρέμασαν χωρίς να τον δικάσουν...

Κι' ή Λουίζα μπήκε τότε στο μοναστήρι της «Μαρίας των Άγγέλων» κι' έγινε καλόγηρα με τ' όνομα αδελφή Έλεονώρα... Η άλλες μοναχές έμαθαν την ιστορία της μόνο λίγες στιγμές πριν πεθάνει...

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΙΤΑΛΙΚΑ ΣΟΝΕΤΤΑ

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΜΕ ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ

(Του ΓΙΟΣΕ ΚΑΡΝΤΟΥΤΣΙ)

Σέ, που σ' έξιους γκρεμούς ίσσο χαρίζεις δέν σ' άγαπό, γεστή βαλιανιδιά, γιατί τρελλόν κατακλιτών σούλιεις την κεφαλή με τ' άπυλά κλαδιά.

Ούτ' έσέ, δάφνη άναστη, που βούλεις κι' όλο άπυτάς; ή μέσ' στη χειμωνιά, όταν με περιφάνεια πρσαινίζεις, ή σε Ρωμαίων κεφάλια φράζαρά.

Κλέμα μου, έσέ άγαπό με τ' άνθισμένα τά φράβα, που χαρά σκατάς στα στήθη και μου χαρίζεις τη σσηή τη λήθη.

Μά καλύτερο άγαπό, έλάτη, έσένα, που, φέρεσο, σε τέσσαρες σάνδες, θά κλεισής μου τις μάτιας έλάδες.

ΩΔΗ ΣΤΟ ΒΥΡΩΝΑ

(Του ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ ΠΡΑΤΙ)

Γεννημένος σε γη συννεφιασμένη, τόσο ή μορφή σου όμοια περίσσια έμάνη, που ή θεα σου δάφνη πάθει στο στεφανί από γυναικείο κλάμα είνε βορμητική.

Τ' όνομά σου το τόσο δοξασμένο παντού άντηρώσε κι' άνάξια, άμμένα, άλλ' όποιος σ' έλθε έχει άγατησει το θλιμμένο, νέε βασίλη, με το όσμο το θλιμμένο.

Γύρευε άγάτη κι' όλη ή γη σιωπούσε του ποιήσαν άγάτη, δίχως χρώμα, την έλαβε κι' αυτό τον τυραννούσε.

Όμως έχθη στού Αιγαίου το χάμα! Κόσμε μη θές να μάθης πως έξοδσε θυμήσον ο ποιητής που βούηκε μνήμα!

Η ΑΛΥΣΣΙΔΑ

(Του ΟΥΤΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ)

Να μη βροντάς, θέλω, ή άλυσσιδα, ή άόληρη άλυσσιδα του έρωτός μου, με δάκρυα άς ζώ μονάχα και μ' έλαδα κι' άς κρέθο από τον κόσμο τά δεινά μου.

Σύ, ποταμάκι, μ' άγροικιάς, σ' μόνο όπου τη νύχτα ή άγάτη με οδηγεί έδω το κλάμα, ο στεναγμός ζεσταει έίλο έδω χίνο της ψυχής τον πόνο.

Και λέω το πώς, έσθη γοητιά για μένα τά θεία της μάτια μ' έκαψαν—και λέω πώς το γλάρο τριανταφύλλενο στόμα.

τά λαιπερά μαλλιά τά μαρμαμένα τά λόγια και το πάλλεκο το σώμα άπ' άγάτη με μάθανε να κλαίω.

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

(Του ΛΟΡΕΝΤΖΟ ΣΤΕΚΚΕΤΤΙ)

"Όταν βροντάει βροχή κι' άνειοκόλη και ή νύχτα ο βοριάς άγριοις ούράζει, αν σκαλώ άπ' την κλίση το κεφάλι γροικώ ένα βογγητό να με άναρωτάξη.

Περίτρομος, με χέρια στηρημένα αντίδωμαι και σταματά ή πνοή μου ώ! τη γνωρίζω, τη γνωρίζω, άμμένα, κι' φωνή, που φτάνει ως την ψυχή μου!

Κι' όμως όλοι ήλικά κομωσάνη γύρα, κι' ή λημονία παρηγορεί άκάμα και των νεκρών τα κάρκαλα στο χάμα.

Μόνη έσύ, μόνη έσύ, πίσω άπ' τη θύρα του μνήματός σου, άλόλητη προσμένεις και με καλείς, ψυχή της πεθαμένης

(Μεταφράσεις των ΣΤΕΦ. ΜΑΡΤΥΡΗΗ

και ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ)

